

Guldborg Pharsen har serviceret de ældre borgere i 45 år, hvoraf de sidste 40 år har været på plejecentre og i hjemmeplejen i Randers Kommune.

Som 19-årig blev Guldborg ansat som ufaglært sygehjælper på Ritchen Plejehjem i dagvagt, og siden som nattevagt på Leo's plejehjem i Tønder kommune.

I 1975 fik hun sin uddannelse som sygehjælper på Gram Sygehus. Uddannelsen var 1-årig og delt op i ½ år på sygehuset og ½ år på plejehjem.

”Jeg var på Geronto psyk i Løgumkloster og da forstanderen flyttede til Åbyhøj ved Århus, flyttede jeg med og tog resten af uddannelsen der.

Jeg mindes uddannelsen som en god periode, vi havde en god oversygeplejerske, der ikke selv var bange for at tage fat.

På et tidspunkt var det tiden at flytte hjemmefra og jeg valgte at flytte mod nord. Jeg havde 2 søstre i Randers, så det blev en naturligt stop for mig.

Her blev jeg i 1978 ansat på kollektivhuset i en dagvagt på 37 timer. Borgerne var på det tidspunkt ikke så dårlige som det ses i dag, vi havde mere tid til opgaven, som var udelukkende plejeopgaver, vi havde husassistenter til rengøringen og sygeplejersker til medicin.

I 1982 blev plejecenter Nørrevænget bygget og jeg skiftede arbejdsplads, det var anderledes både, at det var et helt nyt sted, men også mange gode visioner for plejecenteret, der var mere tid til at hygge med beboerne. I dag er der jo skåret meget ned, så skal der sket noget om aftenen, så er det oftest de frivillige eller pårørende, der må træde til.

Jeg fik en ansættelse i aftenvagt og senere i nattevagt i højhuset, det der hed Flyvervej 5. (I dag er det almindelige boliger). Nattevagterne startede i højhuset og gik en runde og skulle mødes med nattevagterne på Nørrevænget. Jeg har sammenlagt været nattevagt i 14 år i min karriere.”

Guldborg trængte til nye udfordringer og omkring 2004/05 blev hun mobil aftenvagt i Møllevangsområdet.

Efter en periode for ca. 10 år siden, hvor jeg var fraværende på grund af sygdom fik jeg tilbudt en mobil aftenvagt på Lindevænget.

Tidspres

Der har været stor forskel på arbejdet igennem de sidste 40 år, fra at have tid til borgeren, har vi været udsat for besparelser, så jeg har i ekstreme tilfælde haft op til 34 borgere på en aftenvagt på 8 timer.

Det virker som en umulig opgave, men ikke desto mindre har det været sådan.

Nu har vi både politisk og i SMU fokus på vej tid og køretider og det er da et ønske, at vi får mere tid, så vi bliver mindre stressede, og borgeren får mulighed for at kunne følge med, så vi ikke bare kommer ind ad døren og er ude igen næsten med det samme. Vi har også haft fokus på parkering i midtbyen, det har været en næste umulighed at parkere lige ved borgeren, der skulle bruge hjælp, men nu er der sat skilte op med 1 times parkering, det har hjulpet lidt, men ikke helt nok. Folk flytter bare p-skiven og så er vi jo lige vidt. Det er et problem, vi har gjort opmærksom på og den ekstra tid vi bruger til at finde parkering, går jo oftest fra borgeren.

I forhold til det tværfaglige arbejde, så er det en god ting med rehabilitering, men det skal også gælde aftenvagten. Det giver mening, at vi ved om der er sat noget i gang om dagen, som der skal følges op på. Den viden får vi kun, hvis vi møder ind i aftenvagten før tiden. Så det halter lidt med overlevering, det skal der arbejdes med, siger Guldborg.

Forflytninger af borgere og hjælpemidler har også i dag meget mere fokus, det er helt naturligt at anvende en lift eller andet hjælpemiddel. For 40 år siden kunne vi hive og slide i borgeren for at flytte dem fra stol til seng og omvendt.

Tillidshverv

I 1998 tog jeg grunduddannelse som suppleant for den daværende TR og 4 år efter blev jeg valgt som TR på Nørrevænget. Jeg har siden været TR og i en periode også FTR. Det har givet mig indsigt at være med i SMU og LMU og det rykker da også engang imellem.

Et lille suk fra Guldborg, det har altid været svært at engagere kolleger, medmindre det har noget med deres løn af gøre. Jeg tror også tiden er en anden i dag, alle har travlt og nok i deres eget. Når man først er kommet hjem fra arbejde, så kan det være svært at trække dem ud igen.

Det lykkes mig på et tidspunkt at få en kollega med til generalforsamling. Men det var et af de år, hvor der var meget debat om bestyrelsespladser fra sektorerne. Så det trak i langdrag. Det har ikke lykkes mig siden at få hende med.

Den 1. maj blev Guldborg fejret med en jubilæumsfest sammen med kolleger og familie, der blev holdt tale af lederen og Fælles TR og jeg fik overrakt fortjeneste medaljen.

Nu har vi fastlagt en familietur til Amalienborg, hvor vi den 2. juli skal over og takke Dronningen for medaljen, det glæder jeg mig til, slutter Guldborg Pharsen.